

The background of the entire cover is a photograph of a woman with long brown hair, wearing a white short-sleeved dress, running away from the viewer on a dirt path. The path is flanked by palm trees and tropical vegetation. In the distance, a body of water and a bridge are visible under a hazy, sunset sky. The overall mood is mysterious and suspenseful.

De ADOPTIE

MARCELLA KLEINE

THRILLER

Wat als je
leven gebouwd is
op bedrog?

DE CRIME COMPAGNIE

MARYAM

Jakarta, Indonesië, 1979

Een haan kraait pal voor haar deur. Het geluid dringt langzaam tot haar slapende brein door. Pas als hij nog een keer kraait en een andere haan met hem meedoet, trillen haar oogleden. Ze heeft te kort geslapen om de dag aan te kunnen, maar ze moet van haar mat komen voor de verplichtingen die op haar wachten. Met tegenzin opent ze haar ogen en om haar nog slapende kinderen niet te storen staat ze zo stil mogelijk op. De doeken voor het raam in de enige kamer die ze hebben, laten het daglicht niet door. Voetje voor voetje schuifelt ze langs de matjes van haar kinderen. Zelfs de baby slaapt in haar mandje, nog uitgeput van het dagelijkse gekrijs van de honger. Toen Aida een week geleden geboren werd, kwam de borstvoeding moeizaam op gang en dat bleef zo. Voldoende geld voor poedermelk had ze tot gisteren niet. Haar kindje zou gedoemd zijn te sterven als Tuti niet op haar pad was gekomen en nog steeds bestaat de kans dat ze het niet redt.

Maryam tilt de slapende baby op en drukt haar tegen zich aan. De pasgeborene laat een zacht geluidje horen.

‘Slaap maar lekker door,’ fluistert ze. ‘Alles komt goed.’

Heel zacht neuriet ze een liedje en wiegt het kind. In haar hoofd gaan de woorden van een wiegeliedje rond.

Nina bobo ni ni bobo, kalan aida bobo digigit njamoek – Slaap meisje, o slaap, meisje, als je niet gaat slapen zul je door een mug gestoken worden.

Ze denkt aan de naald die vanmorgen het dunne armpje van haar dochttertje zal binnendringen en ze kust haar op haar hoofdje. ‘Nog even en dan kun je aansterken,’ zegt ze zacht. Ze slaat een doek om haar kind heen en met een laatste blik op haar slapende jongens gaat ze naar buiten.

NIA

Heden

‘Nia!’ Een klop op de deur volgt. Ik ben direct alert door de dringende toon waarop mijn naam wordt geroepen. Meteen maak ik mijn blik los van mijn laptop en ik sta op om de deur te openen. Karina’s verontruste ogen en de rode blos op haar wangen vallen me direct op.

‘Wat is er aan de hand?’ Als vanzelf klinkt mijn stem paniekerig.

Ik wacht haar antwoord niet af, maar ren de brede trap naar boven op. Zonder te kloppen stuif ik mijn vaders kamer binnen. Achter me hoor ik Karina roepen.

‘Wacht! Je moet je voorbereiden!’

Het is te laat. In alle opzichten te laat. Het roerloze lichaam in het hemelbed vertelt het me. Ik werp me op mijn knieën naast het bed. Mijn handen grijpen de hand die roerloos op de deken ligt. De warmte is er al uit. Toch begin ik indringend te praten. ‘Pap, wakker worden!’ Er is geen beweging zichtbaar, geen enkel teken dat hij me gehoord heeft. ‘Páp,’ zeg ik nu harder. Zonder zijn hand los te laten kom ik omhoog om me over hem heen te buigen.

Zijn lichte wimpers, die zo’n contrast vormen met die van mij, rusten op zijn bleke wangen. Tranen dringen naar mijn ogen als ik mezelf toesta te geloven wat ik zie. Mijn keel wordt dik. Door een waas staar ik naar mijn vader en ik neem zijn kalme gezicht in me op. Het is net alsof hij slaapt.

Een schok trekt door mijn lichaam als er ineens een hand op mijn schouder wordt gelegd. Ik kijk om. Karina staat achter me, haar gezicht ernstig. Ze moet verschrikkelijk geschrokken zijn toen ze net bij hem ging kijken. Ik schenk haar een trieste blik. 'Het is voorbij,' zeg ik zacht. 'Was hij dan toch zieker dan we dachten?' Hij had een zware longontsteking gehad en was nog maar pas terug uit het ziekenhuis om thuis verder te herstellen.

Karina geeft me een kneepje in mijn schouder en ik draai me naar haar om. Nu de rode blos is verdwenen, is ze bijna net zo wit als haar zorgkleding. 'Dat moet haast wel,' zegt ze. 'Dat hij de afgelopen dagen opknapte, was blijkbaar alleen maar een ervaring. Zoiets komt wel vaker voor.'

Ik zucht diep en draai mijn hoofd naar het bed. Naast verdriet voel ik nu ook spijt. Karina vertelde me vanmiddag dat mijn vader wilde dat ik op zoek zou gaan naar mijn biologische moeder. Waarom ben ik niet meteen naar hem toe gegaan om dat met hem te bespreken? Als ik ja had gezegd, had hij vredig kunnen sterven.

Ik haal diep adem. Het heeft geen zin om me schuldig te voelen, ik kan het toch niet terugdraaien. Het was trouwens niets voor mijn vader om dat ineens te willen. 'Ik ben je familie,' zei hij altijd. Hij moet hebben voorvoeld dat hij zou sterven en vond het vast verschrikkelijk dat ik alleen achter zou blijven.

Ik staar naar zijn stille lichaam. Waarom is hij acht jaar geleden niet gewoon met pensioen gegaan? Dan was hij misschien niet zo ziek geworden. Maar hij wilde per se langzaamaan afbouwen. Toen hij onverwachts ziek werd, moest ik het vastgoedbedrijf ineens alleen runnen. Met steun van onze officemanager Yvon en de andere medewerkers. Yvon kent het bedrijf door en door sinds ze als zeventienjarige als secretaresse voor mijn vader ging werken toen hij het bedrijf startte. Nu ik niet op kantoor ben vanwege pap, komt zij elke dag trouw langs om mij papie-

ren te laten ondertekenen. Ze zal schrikken als ik haar straks bel en over pap vertel. Ze hoort gewoon bij ons gezin en was zelfs als een moeder voor me toen ik kind was. Ik blijf dus niet alleen achter. En nu heb ik ook Karina, die ik – hoe wrang dat ook klinkt – dankzij paps ziekte heb leren kennen. We zijn zelfs goed bevriend geraakt.

Ineens moet ik aan paps woorden van gisteren denken. ‘Misschien komt het nog goed tussen Sander en jou, Ni.’ Zijn schorre stem had hoopvol geklonken. Ik had het een beetje in het midden gelaten. Diep in mijn hart heb ik nog steeds gevoelens voor Sander, ondanks mijn besluit om te scheiden. Toen pap ziek werd, trok ik bij hem in zodat Sander op zijn gemak naar een eigen woning kon uitkijken.

Paps woorden verbaasden me wel. Hij was nooit gek geweest op Sander. Misschien zei hij het omdat er geen contact meer was met de enige familie die we nog hadden: een neef en nicht. Pap had lang geleden met zijn zus gebroken omdat haar kinderen mij consequent ‘pinda’ noemden en zij hen niet corrigeerde.

‘Kom,’ klinkt het zacht in mijn oor. ‘We gaan de dokter bellen en als je wilt kunnen we je vader daarna samen afleggen.’ Met haar arm om mijn schouders leidt Karina me de kamer uit.

Bij de deuropening werp ik nog een blik op mijn vader. Ik kan het gewoon niet bevatten dat hij dood is. Zijn bed lijkt ineens belachelijk groot voor zijn levenloze lichaam.

*

De uren na paps dood rijgen zich vanzelf aaneen tot dagen terwijl ik alles voor zijn uitvaart regel. Tijd voor verdriet is er nauwelijks omdat ik alles alleen wil beslissen. Yvon heeft hulp aangeboden en ook Karina wil me bijstaan, maar ik heb hun aanbod vriende-

lijk afgewezen. Voor een mooi afscheid zorgen is het laatste wat ik voor mijn vader kan doen.

Over het graf hoef ik niet na te denken. Pap heeft altijd gezegd dat hij bij mijn moeder in het graf wilde. Het was een vertrouwd plekje voor hem en ook voor mij. We kwamen er vaak samen om het graf te onderhouden en er verse rode rozen neer te zetten. Haar lievelingsbloemen. Soms stond er nog een boeket en wist ik dat hij er nog maar een paar dagen daarvoor ook was geweest. 'Ik ben nooit over haar dood heen gekomen,' zei hij laatst. 'De schok was te groot.' Het was nogal onverwachts gebeurd en het was ook nog eens een stom ongeluk geweest. Ze had zichzelf dodelijk verwond toen ze dorre blaadjes uit een boeket bloemen knipte. Toen mijn vader thuiskwam trof hij een bloedbad aan.

Oma vermoedde een heel andere oorzaak, want volgens haar was mijn moeder gespannen en onzeker sinds ze mij had. Pap had dat als onzin afgedaan toen ik hem daarnaar vroeg. 'Je moeder zou ons nooit verlaten. Ze was stapelgek op ons allebei. Oma had het gewoon niet zo op haar schoondochter. En als Hannah zelfmoord had willen plegen, had ze dat vast niet met een schaar gedaan.'

Nu zijn ze er geen van drieën meer en sta ik als enige familielid voor het graf van mijn vader. Tijdens de dienst zijn er mooie woorden gesproken door twee zakenrelaties. Het is jammer dat pap ze niet zelf heeft kunnen horen. Mijn toespraak heb ik gelukkig goed volbracht, al brandden de tranen achter mijn ogen en klonk er een snik in mijn stem. Het verdriet heeft vanbinnen een krater geslagen. Ik dwing mezelf er niet aan toe te geven. Nog niet. Pas als ik thuis ben, zal ik me eraan overgeven en huilen tot alle tranen op zijn.

Ik voel een zachte druk in mijn rug. Karina's fluistering volgt: 'De bloemen.'

Meteen ben ik weer in het hier-en-nu. Met een ernstig gezicht

gooi ik drie rode rozen op de kist die al in de aarde is gezakt. De bloemen staan symbool voor pap, mam en mij. Met hen begon mijn leven. In me klinkt een stemmetje dat me vertelt dat ik mijn kop in het zand steek. Mijn leven begon ver van hier en helemaal niet met pap en mam. Een siddering trekt over mijn rug en ik focus op de kist. De gedachte dat pap daarin ligt, doet mijn knieën knikken. *Herpak jezelf, Ni!* Het is alsof ik mijn vader hoor spreken. Ik haal diep adem om moed te verzamelen. Ik moet dit nog even volhouden.

De uitvaartbegeleider nodigt de aanwezigen uit om voor een laatste groet langs het graf te gaan. Zelf blijf ik hier staan tot iedereen in de aula is. De mensen komen aarzelend in beweging en werpen een plechtige blik in het graf voordat ze doorlopen.

Ik verleg mijn blik en speur de rij af naar Sander. Ik zie hem niet en dat doet me meer pijn dan ik wil toegeven. Pap en hij klikten niet, maar hij had toch voor mij kunnen komen? Sander moest eens weten dat pap vond dat ik de scheiding niet moest doorzetten.

Mijn ogen dwalen verder. Er zijn veel mensen uit mijn vaders netwerk en alle medewerkers van ons vastgoedbedrijf zijn aanwezig. En ook een paar mensen uit de buurt.

Eigenlijk had ik mijn neef en nicht verwacht, al had ik ze geen kaart gestuurd. Ik wist niet eens waar ze woonden. Maar het overlijdensbericht in de krant was een uitnodiging. Mijn vader was tenslotte ook op de uitvaart van hun ouders geweest, al had hij ze sinds de ruzie met zijn zus niet meer gezien.

Ik kijk over mijn schouder naar Karina. Ze staat er niet meer. Had ze dan niet begrepen dat ze bij mij mocht blijven als ik als laatste afscheid zou nemen van pap?

Mijn ogen dwalen naar de rij mensen. Daar is Karina! Ze staat bijna aan het eind. Ze heeft haar gezicht opzij gewend. Ze praat te-

gen iemand. Fluistert vermoedelijk. De ander gaat verscholen achter de rug van een makelaar met wie we samenwerken. Mijn ogen gaan naar Yvon. Ze staat tegenover me langs het graf. Beschaamd realiseer ik me dat ze hier naast me had moeten staan en dat ik dat niet gevraagd had. Yvon voelt als familie. En niet alleen vanwege haar Indonesische afkomst. Ze heeft me altijd bijgestaan in dingen die een moeder op zich neemt. Een pleister op mijn knie, mijn eerste menstruatie, mijn eerste verliefdheid. Ze was zelfs getuige op mijn huwelijk, al bracht dat geen geluk.

Tranen stromen over Yvons wangen als ze naar de kist knikt. Als ze opkijkt en mijn ogen ontmoet, laat ze haar handen een hartje vormen. Mijn mond vertrekt tot iets wat het midden houdt tussen een glimlach en iets treurigs.

De rij wordt steeds korter en Karina staat nu bijna bij het graf. Nu de man voor haar een stap naar voren zet om afscheid te nemen van mijn vader, kan ik zien bij wie ze zich heeft aangesloten. Te laat! Haar metgezel loopt de rij al uit en mengt zich tussen de mensen die teruglopen naar de aula. Het is een man van gemiddelde lengte en zijn rug is alles wat ik van hem zie. Plus zijn lange camelkleurige jas en de kraag die tot aan zijn hoed omhoog staat.

Tegenover me prevelt Karina zacht een paar woorden tegen de kist van mijn vader. Ze houdt één kant van haar openhangende jas krampachtig vast en als ze die loslaat, zie ik dat ze een rode roos in haar hand heeft. Ze steekt de bloem naar voren en haar ogen lopen vol als ze hem laat vallen. Ze schenkt me een treurige glimlach als de bloem op de andere rozen is neergedaald. *Geen bloemen*, stond er onderaan de rouwkaart. Alleen ikzelf zou drie rozen in het graf werpen. Nu is mijn symbolische gebaar verpest. Mijn keel wordt dik en ik doe mijn best om de teleurstelling weg te slikken. Karina heeft het tenslotte alleen maar goed bedoeld.

Karina keert zich om en gaat naar het pad dat naar de aula leidt.

Ik adem diep in en uit en probeer de vierde roos niet te zien als ik in het graf kijk. Ik probeer er ook niet aan te denken dat mijn moeder onder mijn vaders kist ligt en laat alleen maar de gelukkige momenten met hem in gedachten komen. ‘Dag pap,’ fluister ik. ‘Bedankt voor alles. Zonder jou en mam had mijn leven er heel anders uitgezien.’

Voor mijn gevoel is het uren later als ik na veel handen geschud te hebben eindelijk thuiskom. Ik ben aan het einde van mijn Latijn en kan wel janken. Maar mijn tranen zijn op. Het huis voelt akelig leeg en stil. Koud zelfs. In de hal schop ik mijn schoenen uit, ze knellen door het lange staan. Mijn autosleutel prop ik in mijn jaszak. Mijn vingers stuiten op iets wat ik als papier herken. Het zal wel een flyer of actiebrief zijn die me laatst in het winkelcentrum in handen werd geduwd. Ik haal het uit mijn jaszak en hang mijn jas aan de kapstok.

Terwijl ik naar de keuken loop om iets te drinken te pakken, vouw ik het papier open. Mijn ogen blijven hangen op de tekst die er in koeienletters op gedrukt staat.

KLAAR VOOR DE AFREKENING? WORDT VERVOLGD...

Met grote ogen staar ik naar de woorden. Dit kan niet voor mij bestemd zijn. Iemand heeft het als een misselijke grap in mijn jaszak gestopt toen ik in de aula de condoleances in ontvangst nam. Misschien wel bij iedereen die er vandaag was en aan de koffie en cake zat.

Of zat het al langer in mijn zak? Deze zwarte jas draag ik immers niet zo vaak. Hoe dan ook, dit heeft niets met mij te maken. Ik verfrommel het papier en gooi het in de prullenbak. Ik heb al genoeg aan mijn hoofd.